

Salutació

Amb les acaballes d'aquest mes d'agost us fem arribar el butlletí número quatre de l'Associació d'Antics Alumnes de La Salle Montcada.

El primer que volem fer és desitjar-vos que estigueu tots bé. El temps transcorregut des de l'aparició del darrer número de l'Associació ha estat més llarg del desitjat; això ha estat motivat per les circumstàncies especials derivades de la situació provocada pel COVID-19, la qual cosa ens ha fet ajornar les activitats que havíem previst i comunicat en el darrer número de desembre.

En el present número compartim les notícies en que **dos** dels nostres **associats són protagonistes**.

Per una banda la **Mariona Grau Alcón** ens explica la seva experiència de **voluntariat** en un **orfenat d'Àfrica**.

D'altra, en **Lluís Rovira Leganoz, exalumne de Sant Celoni i de Montcada**, explica el projecte de **respiradors automàtics** que la seva empresa ha dissenyat per a **pacients de corona virus**.

I, en el racó del exalumne, en **Bernat Zaragoza Travieso** i en **Joan Pere Trias**

<mailto:anticsalumnes@montcada.lasalle.cat>

<https://anticsalumnessallemontcada.cat/>

<https://www.facebook.com/AASALLEMONTCADA>

<https://twitter.com/AASALLEMONTCADA>

Martínez rememoren el seu pas pel col·legi.

Hem rebut el certificat de pertinença a la *Coordinadora de Asociaciones de Antiguos Alumnos de La Salle ARLEP*

Us **avancem** que tenim previst realitzar una **sortida** a peu per **recollir endrines** per poder fer posteriorment patxaran.

L'Assemblea General Ordinària d'enguany, i de manera excepcional, serà per **videoconferència**. Us comunicarem per correu la data i els requisits per poder-vos connectar.

Us esperem a tots en les properes activitats **perquè tots junts fem Associació**

L' experiència de voluntariat de Mariona Grau Alcón

Ens plau **compartir** amb tots els nostres associats l'experiència de la **Mariona** - exalumna i associada-, que ha dedicat una part del seu temps lliure a realitzar una acció al servei dels altres i de la comunitat en general, sense esperar res a canvi, com a compromís d'actuació a favor de la societat i de la persona.

- **Ens pots dir on has dut a terme la teva experiència de voluntariat? Quant temps?**

Vaig estar de voluntària a la *Pouponnière* de Dakar, un orfenat al barri de la Medina de Dakar, al Senegal durant gairebé 1 mes.

- **Com et vas assabentar de la possibilitat de fer aquesta tasca? Perquè vas triar-la?**

Jo ja havia visitat **Senegal** en dues ocasions, i em vaig enamorar del país,

dels paisatges, les postes de sol, l'energia, de la manera de viure allà, de la gent, l'hospitalitat (que anomenen la "*teranga*" senegalesa...). Des que vaig estar-hi la primera vegada em vaig interessar pel país i a través de les xarxes socials i d'amistats vaig contactar amb una noia que havia estat fent voluntariat i tenia contacte amb la *Pouponnière*. A través d'ella vaig poder posar-me en contacte amb l'orfenat i vaig poder realitzar el voluntariat.

Jo sóc fisioterapeuta, no vaig veure que en el país hi hagués cap tipus de voluntariat per poder desenvolupar la meva feina habitual, i com m'encanten els nens i tenia experiència treballant amb ells, vaig mirar si podia ajudar d'alguna manera en aquest àmbit, ja fos ajudant amb nadons o amb nens més grans.

El meu handicap era l'idioma, allà al Senegal la llengua oficial és el francès i tot i que jo l'havia estudiat durant 6 anys, no em veia capaç de comunicar-me amb fluïdesa, per això vaig

decantar-me per un voluntariat amb nens més petits, i parlant amb l'**Oumou**, que és la noia que em va ajudar a contactar amb l'orfenat, vam decidir que a la *Pouponnière* era el lloc ideal per mi.

- **Ho fas mitjançant una ONG o a nivell individual?**

Ho vaig fer a nivell individual amb l'ajuda de l'**Oumou**, una noia d'origen senegalès que s'ha criat a Catalunya, i que fa poc ha creat "**Senegal a tus pies**", on s'ha especialitzat en el turisme i la cultura senegalesa. Ella em va ajudar amb tot el procés de contacte amb la *Pouponnière*.

- **En què consisteix la tasca de voluntària que realitzes?**

A la *Pouponnière*, l'orfenat on vaig estar, hi ha nadons de diferents edats, des de nounats (també hi ha casos de nadons prematurs) fins a infants de 2-3 anys. Aquests nens, la majoria son orfes ja que a Senegal hi ha un alt índex de mort de les mares durant el part. Hi ha nens que no tenen ni pare ni mare, en aquest cas estan allà i entren en procés d'adopció, també hi ha nens que encara tenen família (pare, tiets, avis...) i estan a la *Pouponnière* com a "casa d'acollida" fins que els familiars poden fer-se càrrec dels nens, i per últim hi ha el cas més habitual, nens abandonats en via pública, aquests també son acollits a la *Pouponnière* i entren en procés d'adopció.

Jo vaig estar a la planta dels nens de 6 mesos a 2 anys. Teníem 50 nadons, i la meva tasca era jugar amb ells, donar-los de menjar, adormir-los, donar-los tot l'escalf i carinyo que ells mateixos ja demanen... També, aprofitant que sóc fisioterapeuta, vaig estar amb un parell de nadons que tenien problemes motrius i vaig poder tractar-los fent una estona de rehabilitació durant el matí i una estona durant la tarda (ja que el fisio només hi va 1 vegada a la setmana com a molt...), i també donant pautes a les noies que treballaven allà per que poguessin fer alguns exercicis quan jo ja no hi fos.

- **Recordes el primer dia com voluntària? Com et van rebre?**

El meu primer dia va ser bastant caòtic i esgotador, però molt bonic. Vaig arribar al matí, em van presentar a la responsable, una monja que es deia **Soeur Regina**, i ella em va portar a conèixer els nadons, hi havia 50, i quan ve algú nou, tots volen venir amb tu, i amb el que això comporta, es barallen, ploren si no els agafes, tots volen atenció que has d'aprendre a compartir amb tots...

Vaig estar jugant amb ells, cantant, ballant... i l'anècdota graciosa és que dues hores després, quan ja havia començat a aprendre els noms, va venir el perruquer i va tallar-los el cabell a tots els nens... Deu minuts després no sabia reconèixer a cap d'ells... (jajaja).

La rebuda va ser molt bona, i a mesura que van passar els dies la relació tant amb els nadons com amb les treballadores habituals del centre va anar creixent.

- **Estàs contenta amb el treball que vas fer?**

Si, molt. La veritat van ser unes setmanes meravelloses, hi havia nens que van aprendre a parlar, a caminar, els mes petits a gatejar... va ser molt reconfortant i emocionant.

- **Calen unes característiques especials per ser voluntari o no?**

Jo crec que no, qualsevol persona que li agradin els nens ho pot fer... i si hi ha alguna cosa que no saps les noies que treballen allà t'ho ensenyen. L'única cosa que crec que és important, és ser conscient que has de ser fort, sobretot per afrontar l'hora de marxar... ja que tu un dia marxes i ells es queden... per mi això és el més dur que he viscut de tota l'experiència...

- **Quan tornes a casa després de passar una temporada fent de voluntària... què t'emportes? Què t'aporta a nivell personal?**

Satisfacció, creixement interior, amor... tot el que tu els ensenyes a aquests nens ells t'ho tornen de manera multiplicada... Valors molt més el que tens i et fas més conscient del que realment necessites. Valors molt més lo "no material" i te n'adones que moltes vegades el que menys té és el que més et dóna... I sobretot, sobretot, el que més t'emportes són moltes ganes de tornar...

- **Què li diries a qui s'està pensant en anar com a voluntari?**

Que no s'ho pensi, que provablement serà una de les millors experiències que tindrà a la seva vida. Que no tingui por, que s'atreveixi a fer-ho, i que per molt que hi hagi moments durs (per que n'hi ha), sempre en tindrà molts més de bons, que sens dubte, els moment bons son els que guanyen.

Solidaritat en temps de CORONA VIRUS: Protofy de Lluís Rovira desenvolupa OxyGEN Project

En només dues setmanes, un projecte que va néixer a unes petites oficines de Barcelona s'ha acabat convertint en un fenomen d'impacte mundial. Es tracta dels **respiradors d'emergència OxyGEN**, una iniciativa impulsada per l'empresa catalana Protofy.xyz que ha traspasat fronteres i, alhora, ha creat una enorme comunitat amb un únic objectiu: dotar als centres sanitaris del material necessari per combatre el coronavirus. El projecte mèdic ja ha arribat a 60 països i la xarxa de col·laboradors supera els 5.000 agents.

Ignasi Plaza y Lluís Rovira, Co-fundadores de Protofy

Lluís Rovira, exalumne de **La Salle Sant Celoni** i de **La Salle Montcada** i associat nostre, és enginyer de telecomunicacions, Ignasi Plaça i Joan Guasch són enginyers

industrials. Treballen junts des de 2016 per respondre la innovació de les empreses amb tecnologia. En 2018 van crear l'empresa *startup* Protofy, avui té set empleats.

OxyGEN sorgeix davant la crisi sanitària global causada pel brot de COVID-19, en què la manca de ventiladors automàtics representa una de les principals dificultats per garantir un tractament adequat a la població.

El propòsit principal d'aquest projecte és **respondre a aquesta mancança crítica que pateixen els sistemes de salut** a nivell global, posant a **disposició de tot el que ho necessiti i gratuïtament a través del seu web**, els plànols tècnics i programari per facilitar la seva producció en qualsevol part del món.

OxyGEN Project és una fundació espanyola sense ànim de lucre que sorgeix per fer front a l'emergència ocasionada pel COVID-19. La fundació està fabricant respiradors per proveir als hospitals dels

països afectats, que no disposen d'unitats suficients.

OxyGEN és un projecte d'innovació col·laboratiu, liderat per Protofy.xyz, empresa amb seu a Barcelona, dedicada al desenvolupament de solucions tecnològiques. Ha comptat amb el suport científic de professionals de l'Hospital Clínic, l'Hospital Germans Trias i Pujol i la Universitat de Barcelona, així com d'una gran comunitat de voluntaris coordinats a través d'Internet, i el suport de les AAPP.

Els **plànols tècnics i el programari** del dispositiu estan a **disposició de qualsevol persona que ho necessiti de forma gratuïta**. L'objectiu és facilitar la producció a baix cost, per al seu ús en qualsevol lloc de món.

Lluís Rovira, ha manifestat: "*... Hem volgut ajudar al veure les necessitats que*

generava aquesta pandèmia. OxyGEN és un dispositiu mèdic per a ús exclusiu de el personal sanitari. Gràcies a la feina en xarxa i la col·laboració dels equips d'hospitals de referència, fabricants i les autoritats sanitàries hem aconseguit el nostre objectiu, i ara seguirem compartint coneixement amb projectes en altres països".

Enhorabona Lluís per la vostra iniciativa i disponibilitat altruista en aquest moments de crisi!

Activitats previstes...

- **Assemblea general ordinària, dia a concretar de setembre de 2020**
(nota: enguany i degut a la situació derivada del COVID-19 la farem per via telemàtica, per videoconferència).

- **Sortida a peu per recollir endrines, dia a concretar de setembre de 2020,**

De cadascuna d'elles rebreu informació puntual i detallada per correu electrònic.

Que ho sapigueu...

Serveixin aquestes línies per deixar palès des de l'Associació d'Antics Alumnes de La Salle Montcada el nostre **agraïment per la tasca duta a terme pel professorat** amb motiu del confinament derivat de la situació provocada pel COVID-19.

GRÀCIES per no desanimar-vos per més motius que tingueu, sabent que la vostra missió és massa important per permetre-us el luxe d'abandonar...

GRÀCIES per tot el que heu preparat i pensat per tirar endavant amb qualitat aquest tipus d'ensenyament a distància...

GRÀCIES per no tenir por d'innovar. Per compartir experiències amb altres professors, per formar-vos i assumir que heu de ser aprenents permanents, que avui a l'ensenyament també s'hi va a aprendre a aprendre...

GRÀCIES pel PLUS que esteu donant, l'ensenyament a distància demana molt més temps, sense esperar res a canvi...

GRÀCIES pel sentit de l'humor, que us permet combinar el repte d'educar amb els somriures que ho fan tot més fàcil...

GRÀCIES per l'estima que mostreu pels alumnes...

QUE HO SAPIGUEU pares i alumnes us reconeixen i valoren MOLT la tasca que esteu fent..

QUE HO SAPIGUEU teniu el nostre aplaudiment per tot el servei professional i de qualitat que esteu fent...

Fins la propera, que esperem sigui ben aviat.

Han fet camí amb nosaltres: El racó de l'exalumne

Ens agradaria molt comptar amb el teu testimoni com a exalumne de l'escola perquè la teva experiència pugui ser compartida amb la resta de generacions, tant per les que t'han precedit com per les que venen després de tu.

Fes-nos arribar a l'adreça electrònica anticsalumnes@montcada.lasalle.cat o bé un text d'unes 500 paraules –aproximadament una pàgina- i acompanyat d'una foto o bé un petit vídeo.

Et proposem 3 preguntes que et puguin servir de guió per a fer la teva exposició: qui ets, quina edat tens i què fas o a què et dediques; època escolar i què t'ha aportat a tu i què destacaries del teu recorregut professional i/o personal.

Bernat Zaragoza Travieso

Hola! Sóc en **Bernat Zaragoza Travieso**, vaig ser estudiant de **La Salle Montcada** des que vaig entrar al parvulari del col·legi quan tenia 4 anys fins que en vaig sortir a l'acabar batxillerat quan en tenia 18.
Dels anys de **parvulari** (cap allà el 1992; sí, l'any de les Olimpíades de Barcelona) tinc

pocs records però sorprenentment vívids. Recordo el llibre del «Cuc Tanuc», un pessebre de plastilina que vam fer un Nadal i sobretot el pati. D'aquelles, el pati estava ple de pneumàtics, teníem un tub de formigó que podíem creuar de quatre grapes i, de tant en tant, s'omplia d'erugues peludes. O potser només va passar un cop... és curiós com funciona la memòria!

Quan vam començar **primària**, tots estàvem *super* emocionats per poder sortir al «**pati dels grans**». I és que encara era més gran del que és ara, no sé si recordeu que l'edifici central es va ampliar força més tard, i que en aquells moments els passadissos que separen les dues fileres de classes eren exteriors i donaven al pati. Com érem bastants alumnes, ens van dividir en dues classes, A i B, amb la rivalitat inevitable, que augmentava significativament, durant els partits que

jugàvem anualment durant Les Festes de La Salle.

Quant a classes, recordo quan vam començar anglès a primer, les lleties en cotó fluix que vam plantar a Ciències Naturals, la Lectura Eficax i el llibre d'educació «**Si us plau**». Un altre record ve de les colònies de 6è de primària, on em vaig endur un Walkman amb uns altaveus, d'aquests petits, connectats al lloc dels "cascos". No vegis! Com han canviat les coses...

Al començar l'ESO, recordo que tots ens pensàvem que érem tan grans... una sensació completament diferent a quan estàs a 4t i mires enrere, però clar, tot és qüestió de perspectiva. L'ESO tenia 3 línies, així que també van arribar molts companys i companyes noves.

Per primer cop vam poder escollir quines assignatures fer, encara que només fossin les optatives i, i amb l'edat, l'exigència dels professors també va créixer, sobretot l'últim any de secundària. I com **oblidar-se dels treballs de síntesi en grup** a final de cada curs, imagino que destinats a fer-nos experimentar els avantatges (i també desavantatges) de treballar amb altra gent. L'últim any **vam anar de colònies a València** i, pensant-ho ara, **no sé com els professors gosaven marxar amb un grup de més de 60 adolescents desbocats!!!**

A l'acabar l'ESO, ja tenia clar que volia seguir estudiant, concretament alguna cosa en l'àmbit de la tecnologia, així que fer el **Batxillerat científicotecnològic** semblava l'elecció natural. Amb matèries com Dibuix Tècnic, Física, Matemàtiques i Química (a més de la selectivitat sempre esperant a l'horitzó), els dos anys de batxillerat van ser intensos però també

van passar volant. De viatge de final de curs, vam agafar un **vaixell cap a Mallorca**, aquest cop ja **sense professors**, com a **adults i responsables** que ja havíem de ser...

Després del Batxillerat, junt amb alguns companys de classe, vaig començar Enginyeria a l'Escola Tècnica Superior d'Enginyeries Industrial i Aeronàutica de Terrassa (ETSEIAT), amb especialització en electrònica. Pensava que buscaria feina en acabar, però un professor d'**Àustria** va venir a fer una presentació, i abans que me n'adonés ja m'havia matriculat a un Màster d'Electrònica Avançada a *la FH Joanneum University* austríaca. Després d'acabar el màster, em vaig quedar treballant 3 anys d'enginyer de sistemes integrats en una empresa de recerca de materials, i actualment sóc enginyer de software.

Recordo de la meua època d'estudiant a La Salle Montcada als dos directors que vaig tenir, el Gmà. **Pablo Enrique** i el Gmà. **Jaume Palom**.

Quan mires enrere te n'adones de **l'important que és l'educació que reps durant la infantesa**, i com **aquests valors i aprenentatges t'arriben a marcar per la resta de la teva vida**.

Respecte a això, no tinc **només coses bones** que dir de **La Salle Montcada**. Sembla increïble que hagin passat tants anys ja des que vaig acabar el Batxillerat,

Joan Pere Trias Martínez

Sóc el **Joan Pere Trias Martínez**, antic alumne del col·legi i pare d'una nena i un nen que actualment cursaran aquest any 3r i 2n de primària al col·legi.

És un honor poder explicar les meves vivències al meu benvolgut col·legi i, envaït per una alegre i romàntica nostàlgia, així ho faré.

Recordo que vaig arribar l'any 1981 per cursar el que abans s'anomenava "parvulari", la meva mare m'acompanyava

tot i que, quan tant la teva mare com el teu pare són, o han estat, mestres de l'escola, **un no marxa mai del tot**, encara que sigui en tercera persona.

cada matí i, la veritat, em vaig sentir com a casa. Culpa d'això va ser en gran part de la "senyu" **Mercè Travieso**, a la que, després de quasi 40 anys, encara la recordo i la veig amb el seu càlid i confortable somriure.

Quan vàrem començar la primària, ja ens fèiem grans... començàvem una nova etapa, en la que cada any teníem un professor diferent, però si que podria escriure diverses vivències o trets de tots ells. La "senyu" **Amparo** ensenyant-nos la taula de multiplicar del 2, el Sr **Josep Maria Zaragoza** fent els seus diagrames de l'aparell digestiu amb els guixos de colors a la pissarra, la **Paquita Grau**, llavors començant el seu camí com a professora del col·legi, fent-nos cantar una cançó de la Orquestra Mondragón per a les festes de la Salle, l'ímpetu del Sr **Pere Bertrán** a les classes i les convivències a Planoles amb un pam de neu... i el curs 1984/1985, **on el Barça de Terry Venables va guanyar la lliga després de 10 anys**, vam repetir amb el **Josep Maria Zaragoza** i els seus esquemes i diagrames a la pissarra. En aquells anys, molts més joves que llegeixin això no s'ho creuran, a les classes només hi havia nois, menys al BUP que arribaven llavors les noies. Molts no hi creuran en aquest tret diferencial, però us puc assegurar que aquesta situació mai va ser estranya per a mi.

Durant aquesta època ja vaig començar a prendre camins que anys després han estat molt importants i rellevants per a mi, com per exemple l'**handbol**, vaig començar a jugar a handbol amb 6 o 7 anys al col·legi, jugàvem al pavelló, i, amb tot l'amor del mon, recordo el terra del camp amb les rajoles... Això em va fer tenir un vincle més fort amb els meus companys, amics i escola, de fet, molts dels que vam començar llavors, hem seguit jugant com a "veterans"...

Un altre esdeveniment marcat amb una creu al calendari cada any eren les **festes de La Salle**, on jugàvem a futbol, bàsquet, handbol... anàvem al teatre on, si no recordo malament, veiem "*La guerra de los botones*", una pel·lícula francesa en blanc i negre dels anys 50 o 60, on els nens d'un poble competien amb els de l'altre robant-se els botons. Probablement, més d'una generació haurem vist aquesta pel·lícula i en guardem un bon record...

També vaig ser "convidat", dic convidat perquè ell ja sap la història, a entrar al món del teatre per part del **Josep Maria Zaragoza**, juntament amb dos amics més de la classe. Estàvem a 5è d'EGB i érem els grans de primària... Això va implicar tres mesos d'actuació dels pastorets amb "actors" i "actrius" de tot el cicle inicial i mitja inoblidables.

A la meua època la presència dels **germans de la Salle** era més majoritària, el **Gmà Esteve** va ser el primer director de la Salle

que jo vaig conèixer i, donada la meua joventut, sempre el veia com una figura de poder, algú que manava molt... el **Gmà Garriga**, dirigint la mítica cantina i corrent amb el seu gos per arribar a classe perquè no li donava temps a tancar la cantina i arribar, amb la seva vareta ensenyant-nos les matemàtiques d'una manera molt heterodoxa però, avui puc confirmar, eficient. També hi eren el **Gmà Pablo**, que després seria director, però malauradament no em va donar mai classe. Amb el que si vaig coincidir més d'un cop, per desgràcia, va ser amb el **Gmà Ramon**, i dic per desgràcia perquè això implicava que m'havia caigut i m'havia fet mal... La veritat és que el mal se t'oblidava quan veies com el germà es desviava per tu. Un altre amb el que només vaig tenir la sort de conèixer un any és el **Germà Antonio Domínguez**, una gran persona, estricte a classe però una persona molt propera fora d'ella, i amb el que encara tinc el plaer de veure quan porto o recullo als meus fills al col·legi; i al que aprofito aquest escrit **per demanar-li que ell faci el mateix en el proper bolletí**.

Gràcies a aquestes persones i, lògicament als meus pares, jo **he pogut avançar per la vida amb uns valors, un tarannà, que em fan sentir orgullós d'haver estat en aquest col·legi**, només desitjo que els meus fills tinguin la sort que jo vaig tenir de gaudir d'aquesta escola.

CERTIFICADO

El Consejo Coordinador de Antiguos Alumnos de La Salle del Distrito ARLEP (España y Portugal), tiene el honor de acreditar que :

*Associació d' Antics Alumnes de La Salle
Montcada de Barcelona*

Es miembro de pleno derecho en la

Coordinadora de Asociaciones de Antiguos Alumnos La Salle ARLEP

Fernando del Pino Díaz
Presidente

Expedido en Madrid 15 Mayo 2020

"Entramos para aprender, salimos para servir"